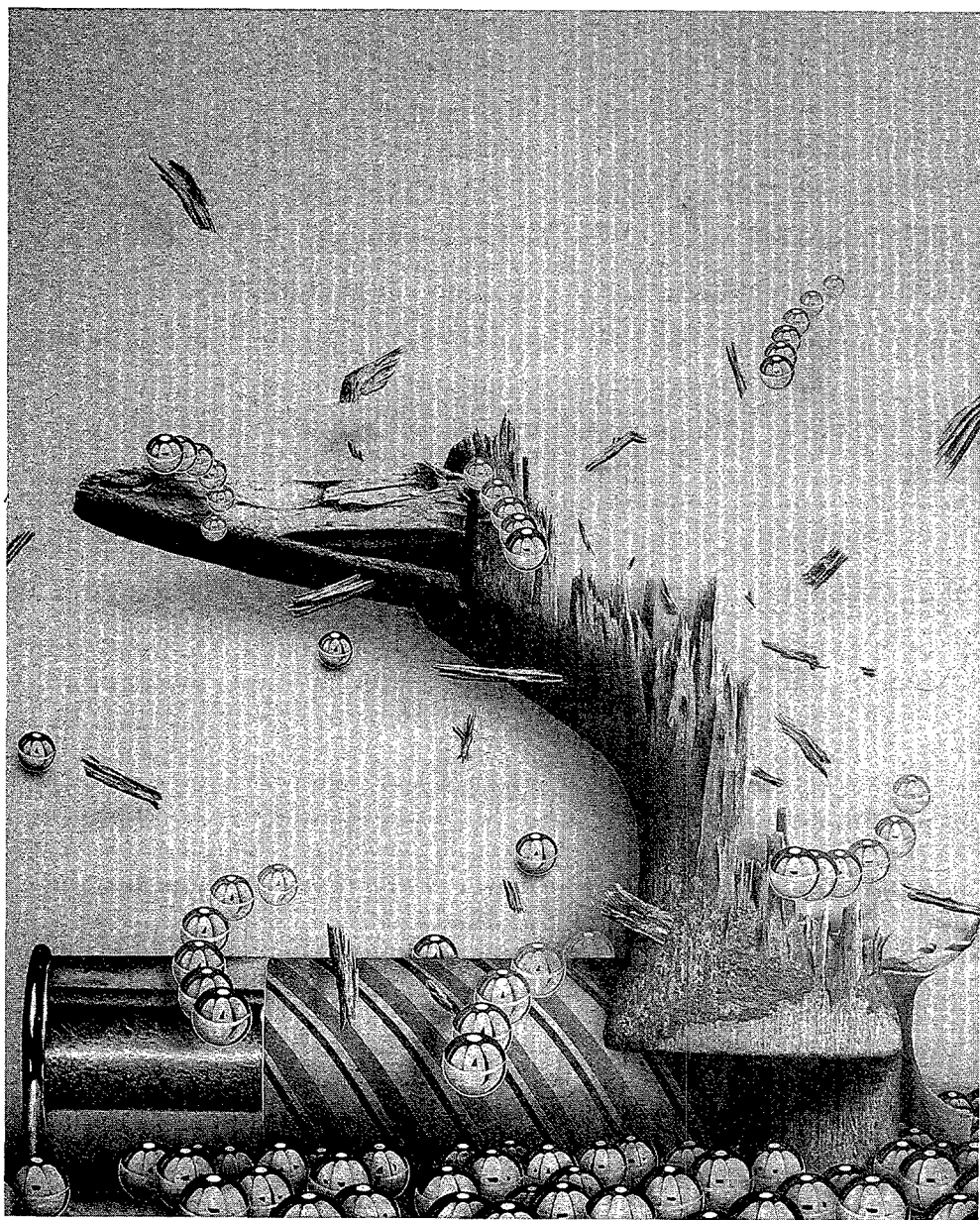

POEMES*

Manuel Garcia i Grau

Els dies,
 incessant oneig de solsticis d'auguris i dubtes,
m'acompanyen i m'habiten
entre l'antiga iniquitat de ser home
mentre, sol i callat, camino per l'avinguda
on ja els xops han tret fullam
i les paraules verdegem nous signes d'albirs i atzurs.
I em sé ací, ocult
entre el brancatge íntim de la meua incertesa.
Oblidats el meu nom i els meus escuts,
em llanço al combat,
segur de no anar sinó endins de mi mateix
i de no anar sinó més ençà dels meus actes.
 Passo, també, com els dies:
miratge ocult d'aurores,
insatisfeta i impol.luta quimera,
realitat dels cossos enmig les hores...

Del llibre inèdit *Territori insubornable*.

Reclam, grafit i oli s/tela, 160×130, any 1982.

NOCTURN

Quan la pluja sadollada de la nit,
amb dissortada remor de dubtes i frisansces,
fa gemegar els cristalls espurnejats de polsim
de la balconada.

i mentre la nau viva del mot
creua els meus parpells sota aqueix goteig intermitent
que crema i neteja, intensament, la fosca crosta
d'aquesta ciutat sense treva ni gaubança,

jo,

el captaire que sotja justes àncores i esperances,
 escolto el tremp de les hores atorgant-me la pau i el desig,
 evoco ribes, encenalls, íntims boscams i llunyanes platges,
 mutacions quotidianes on revifo el gest i la coneixença.

I després del remoreig de la memòria
un dolor de primavera, un dolor
de camps humits i oblidats en la solitud d'Olaia
on encara respira la meua veu tremolosa
en l'últim vol nocturn de les oronetes.

El finestral, entreobert,
deixa passar un aire grisós del carrer solitari,
mentre, la casa, en penombra, vivifica
el foc encalmat de la pròpia certesa.

Defora

l'alé de la pluja d'Abril s'escindeix i oculta,
entre els murs càlids on Solaia em calma la sofrença,
flamerades de records i promences,
guspures de la llenya seca d'impol.lutes i fragants veus
vora la mar fèrtil del meu encés sobreviure.

Dins, a la cambra, Solaia s'apropa i s'asseu.
Quan em pregunta, amb una entranyable veu de mots antics,
inesperadament, la poesia ompli aquestos versos
d'una avidesa i una tendresa inexplicables.
Tot aquest goteig interpel·la noves ribes on expressar-me,
m'exalta, m'humiteja el rostre
que el poder de les paraules salvaguarda,

els instants reviscuts i retrobats, i fixa,
amb signes altius,
el profund i just degoteig
de l'existència.

En el temps arbrat de la nit
la treva de la llum nafra la solitud,
refugiant-se la meua gola entre les miseres gorges
al bell mig de la lleu i oculta agonia
de la pell i l'esperança.

Marmola

el crit. I sense ulls en la carn ni albirs als palmells
escolto el gemec de la desesperança humana
cegant-se les genives entre les veus ofegades
de Sabra i Cisjordània.

Al carrer s'han encés els llums
del record i el dubte.

Als diaris: sang...

A la gola: un regust amarg de dolença
enmig l'aspror cendrosa de la història,
oculta i llunyana ferida de l'home,
realitat esquinçada i injusta del sofriment...